

ಜೊತೆಗಿನ ಅನಾಮಿಕ ನಂಟಿಗೆ, ಕಾವ್ಯ, ಸಾಹಿತ್ಯ, ಕಲೆ, ಅಥವಾ ಇವ್ಯಾವುದರ ಹಂಗೂ ಇರದ ನಿರ್ಮಲ ಮಮಕಾರಗಳೇ ಅಸಂಖ್ಯ ಬೆಳಕಿಂಡಿಗಳು ಎಂಬುದನ್ನು ತಮ್ಮ ಪಾರದರ್ಶಕ ಸಹವಾಸಗುಣದಿಂದ ನನ್ನ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ತಂದ ಬಂಧು ಮುಕುಂದ ಭೌತಿಕವಾಗಿ ಮರೆಯಾದ ಎಂಟು ವರುಷಗಳ ನಂತರ ಈಗ ಇದನ್ನು ಬರೆಯಲು ನನಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನಾತ ಖಂಡಿತ ತಪ್ಪು ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗಲೂ, ನೆನದರೆ ಸಾಕು, “ಮೆಹದಿ ಹಸನ್, ಗುಲಾಮ್ ಆಲಿಗಂತ್ ಹೇಗೆ ವಿಶಿಷ್ಟ?”, “ಗೀತಾದತ್ತ ಮತ್ತು ಗುರುದತ್ತರ ತೀವ್ರತೆಯಲ್ಲಿ ವೈರುಧ್ಯಗಳೇನು?”, “ಮರಾಠಿ ಕವಿ ಗ್ರೇಸ್ ಮಿಸ್ಸಿರಿಯಸ್ಸೋ ಮಿಸ್ಸಿಕಲ್ಲೋ?” – ಇಂಥ ಗಂಟೆಗಟ್ಟಲೆ ಹರಟೆಗೆ ಮುಕುಂದ್ ಮನಸ್ಸಲ್ಲಿ ಹಾಜರಾ!

ಅತೀವ ಉತ್ಸುಕತೆ ಮತ್ತು ತಾದಾತ್ಮದಿಂದ ಅವರು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ತಂದ ಹಿಂದೀ ಕವಿ ವಿಜಯಕುಮಾರರ ಕೆಲವು ಸಾಲುಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಉಲ್ಲೇಖಿಸುತ್ತ, ಅವರ ಎಹಸಾಸ್‌ಅನ್ನು ಮೆಹಸೂಸ್ ಮಾಡುತ್ತ ಮುಕುಂದ ಜೋಷಿಗೆ “ಚೇಯರ್ಸ್” ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಒಂದು ಕತೆಯ ಹಿಂದೆ
ಮತ್ತೊಂದು ಕತೆ ನಡೆದು ಬರುತ್ತಿತ್ತು
ನಂತರ
ಹೇಳುವುದು ಕೇಳುವುದು
ಎಲ್ಲವೂ ಅರ್ಥಹೀನವಾಗುತ್ತಿತ್ತು...

ಜನರ ಚಪ್ಪಲಿಗಳಲ್ಲಿ ಉಳಿಯುವವು
ಇಡೀ ಊರಿನ ಬೀದಿಗಳು...

ಬದುಕು ಏನೂ ಅಲ್ಲ
ಕೇವಲ ಕನಸುಗಳ ಒಂದು ಅಪೂರ್ಣ ವಿವರಣೆ...

ಹತ್ತಿರ ಕೂತ ಈ ಮನುಷ್ಯ
ದೂರ ದೂರ ಕಾಣುತ್ತಾನೆ...

ಆತ ಯಾವಾಗಲೂ
ಒಂದು ಕಲ್ಲಿನಂತೆ ಹಿಂದೆಯೇ ಉಳಿಯುತ್ತಿದ್ದ

ದೃಢವಾಗಿ, ಜಡವಾಗಿ, ದುಃಖಿತನಾಗಿ
ಮತ್ತು ಉದ್ದೇಶ ಹೀನ
ನಾವೆಲ್ಲ ಅವನನ್ನು
ಹೆದರಿಕೆಯಿಂದ ಸಂಕೋಚದಿಂದ ಮುಟ್ಟಿ
ಮತ್ತೆ ನಂತರ, ಮೆಲ್ಲಗೆ ಮುಂದೆ
ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದೆವು...

ಮಕ್ಕಳು ಯಾವ ಆಟಗಳಿಂದ
ಆಡುತ್ತಾರೋ
ರಾತ್ರಿ ಆ ಆಟಗಳ ರಹಸ್ಯ
ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡಿದೆ...

ಹಾಜರಿಲ್ಲದ ಕವಿ ಕೂಡ
ಕವಿಯೇ ಆಗಿರುತ್ತಾನೆ...

ಜಯಂತ ಕಾಯ್ದಿಣಿ

ವಿಶಿಷ್ಟ ಕತೆ, ಕವನ, ಪ್ರಬಂಧ, ಸಿನಿಗೀತೆಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಜಯಂತ ಉತ್ತರ ಕನ್ನಡದ ಗೋಕರ್ಣದವರು. ‘ತೆರೆದಷ್ಟೆ ಬಾಗಿಲು’, ‘ದಗಡೂ ಪರಬನ ಅಶ್ವಮೇಧ’, ‘ಅಮೃತಬಳ್ಳಿ ಕಷಾಯ’, ‘ಬಣ್ಣದ ಕಾಲು’, ‘ತೂಫಾನ್ ಮೇಲ್’, ‘ಚಾರ್‌ಮಿನಾರ್’ ಎಂಬ ಕಥಾಸಂಗ್ರಹಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದಾರೆ. 500ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಸಿನಿಗೀತೆಗಳನ್ನು ನೀಡಿದ್ದಾರೆ.